

Oom was op een leunstoel in de huiskamer gaan zitten.

— O, oom, oom! — vlieg ik de kamer uit, den gang door, de huiskamer in en klauter één, twee, drie op zijn knie, waar ik mijn hoofd tegen zijn borst tracht te verbergen.

Oom heeft geen verklaringen noodig; hij weet, ik zoek bij hem bescherming en die zal ik vinden, al is mijn misdrijf nog zoo groot; zijn jas wordt losgemaakt en daaronder de schuldige zoo goed mogelijk weggestopt.

Daar komt mama binnen; ik zie niets, ik hoor slechts haren tred en hare nog altijd eenigszins booze stem, die zegt:

— Oom, laat dat ondeugende kind aan mij over; ze heeft straf verdiend. —

— Ze kon 't niet helpen, Betje, ze deed 't niet opzettelijk, dat weet ik zeker, — zegt oom, die 't gebeurde reeds raadde, op sussenden toon, — ze zal voortaan voorzigtiger zijn, vergeef 't haar maar! —

— Neen, dat gaat zoo maar niet; ik zou door de wildheid van die kinderen al gauw geen heel ding meer in huis hebben; ze moet hare zondagstuivers maar zoolang bewaren, tot ze genoeg bij elkaar heeft om een nieuw waterstel te koopen; daardoor zal ze leeren in 't vervolg voorzigtiger te zijn. —

— Dat gaat niet, Betje, dat gaat niet! Ze zou langer dan een jaar moeten

Waarschijnlijk was de Eva-natuur — ook door de aanwezigheid van oom Karel — op dat oogenblik reeds bij me ontwaakt, want, toen ik de kan weer neerzette, kon ik niet nalaten tevens in den spiegel te kijken en terwijl ik met mijn ééne handje een weerspannige lok achter 't oor trachtte te strijken, ging eensklaps 't tafeltje kantelen en vielen kan, glazen en blad rinkinkelend in stukken op den vloer. Nog stond ik met wezenloozen blik de aangerichte verwoesting te bekijken, toen ik moeder een deur hoorde openen, den gang doorgaan en zag verschijnen in de opening van mijn kamerdeur.

Een diep verontwaardigde blik treft me; ze wilde me op de een of andere wijze gaan bestraffen, doch, daar ontwaakt in mij het instinct der zelfverdediging en onder den uitroep: